

opory v zákoně, neboť § 2 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. mluví, jak vytkly již nižší soudy, povšechně o jednání, nerozeznávaje, zda jde o jednání směnečné, či nesměnečné. Neudržitelným jest názor dovolatelů, že směnečně zavázána jest jediné společnost, jejímž jménem podepsali směnky; vždyť společnost neexistující dlužníkem vůbec se státi nemůže. Směnečný závazek žalovaných plyne, jak správně uvedl soud odvolací, z čl. 81, 21, 23 sm. ř., a není tudíž správným tvrzení žalovaných, že ze směnek nevyplývá. Žalování, trvající na tom, že dlužno je pokládati za pseudokuratory, směnečně neručící, dovolávají se autority Grünhutovy, ale z vývodů tohoto spisovatele plyne opak toho, co žalování tvrdí. Právě Grünhut ve své učebnici směnečného práva (Wechselrecht 1897, I/324) výslovně, že, bylo-li na skriptuře ku jménu domnělého zmocnitele připojeno jméno domnělého zmocněnce s dodatkem, poukazujícím ke zmocnění, ručí podepisovatel, poněvadž podepsal svým jménem, osobně a směnečně tak, jak by byl ručil domnělý zmocnitel, uvedený ve skriptuře, kdyby tu byla plná moc bývala, což se plně shoduje s předpisem čl. 95 sm. ř. Také jako pseudo-prokurátoři ručili by tedy žalování směnečně, neboť forma, jakou se stalo přijetí zažalovaných směnek, rovná se v podstatě právě naznačenému způsobu směnečného podpisu.

Čís. 4906.

»Zjednáním« věcí movitých ve smyslu čl. 271 čís. 1 obch. zák. jest rozuměti jakékoliv úplatné právní jednání mezi živými, směřující k nabytí vlastnictví oněch movitostí, jež mají býti zcizeny. Zjednáním není nabytí bezplatné nebo jednostranné, zejména získání věcí prvovýrobou, ať již na vlastním nebo snad zpachtovaném pozemku.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, R I 81/25.)

Rejstříkový soud povolil, by byla do rejstříku zapsána veřejná obchodní společnost »K. a B., provozování žulových lomů v S. a Ž., výroba dlažebního kamene«. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl návrh na zápis do rejstříku.

Důvody:

Veřejnou společností ve smyslu obchodního zákona jest sdružení dvou nebo více osob ku provozování obchodů pod společnou firmou na společný účet (čl. 85 obch. zák.). Jednou z podstatných náležitostí jest tedy, by provoz podniku byl obchodem ve smyslu čl. 271 a násl. obch. zák. V tomto případě jde o »provozování žulových lomů v S. a Ž., výroba dlažebního kamene«. Nehledíc ani k tomu, že dle obsahu opovědi bylo žádáno o vyznačení předmětu podniku jen jako »provozování žulových lomů v S. a Ž.«, nikoli také »výroba dlažebního kamene« a že dle konaných zjištění jde o provoz lomů jen v Ž. a nikoli také v S., není provedený již zápis firmy »K. a B.« jako veřejné společnosti zákonem

odůvodněn. Dle stavu věci mohlo by se jednati jen o obchody ve smyslu čl. 271 čís. 1 obch. zák., to jest o koupi neb jinaké zjednání věcí movitých za účelem jich dalšího zcizení. »Zjednáním« jest rozuměti jakékoli úplatné právní jednání mezi živými, směřující k nabytí vlastnictví oněch movitostí, jež mají býti dále zcizeny. Naproti tomu není zjednáním v tomto smyslu nabytí bezplatné neb jednostranné, zejména získání oněch věcí prvovýrobou, ať již na vlastním nebo snad zpachtovaném pozemku. V tomto případě jde o lámání žuly a její prodej, pokud se týče o výrobu dlažebního kamene ze žuly, získané z lomu, připsaného vlastnický jednou polovicí Josefu K-ovi, jednou čtvrtinou Karlu B-ovi a jednou čtvrtinou Antonii B-ové, tudíž z části společníkům, z části osobě mimo společnost. Aby tedy z lomu toho mohla těžiti společnost jako taková, musila ho získati buď jako součást společenského jmění, nebo nabytí práva k lámání kamene. Že by šlo o přínos, společníci výslovně popírají, netvrdí však ani, že by oni neb Antonie B-ová své podíly na lomu byli společnosti za účelem provozu lámání kamene propachtovali neb kámen jinak úplatně přenechali. Naopak z výpovědi společníků, jmenovitě Josefa K-a a Antonie B-ové vyplývá, že všichni po čas trvání společnosti své podíly na lomu bezplatně věnovali společenským účelům. Pak ale schází podstatná známka obchodu, t. j. úplatné zjednání věcí movitých (kamene) za účelem dalšího jich zcizení (čl. 271 čís. 1 obch. zák.). Nejde-li však o obchod, není společnost obchodníkem dle obchodního zákona (čl. 4, 5, 85 obch. zák.), není oprávněna vésti firmu a nemůže býti zapsána do obchodního rejstříku (§ 7 uvoz. zák. k obch. zák., čl. 85 obch. zák.). Byl-li přes to zápis povolen, jest to ve zřejmém rozporu se zákonem a jest dovolací rekurs v ustanovení Šu 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněn.

Čís. 4907.

V prodejovém řízení dle Šu 119 konk. ř. jest rekursní lhůta osmídení.

Útraty dovolacího rekursu, jenž byl v rozvrhovém řízení exekučním podán správcem úpadkové podstaty (§ 125 čís. 4 konk. ř.), jest sice upravit, nelze je však uložití vymáhajícímu věřiteli.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, R I 272/25.)

Usnesením ze dne 4. ledna 1925 upravil e x e k u č n í s o u d účt ze zvláštní správy úpadcových nemovitostí, exekučně prodaných, a odměnu za práce ty dle Šu 125 konk. ř. Usnesení bylo doručeno vymáhající věřitelce, bance P., dne 18. ledna 1925. Dne 31. ledna 1925 podala banka P. do onoho usnesení rekurs, jemuž r e k u r s n í s o u d vyhověl, napadené usnesení zrušil a uložil prvému soudu, by ve věci dále jednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty vyhověl, a změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs banky P. do usnesení prvního soudu jako opožděný a určil útraty dovolacího rekursu.